

[Boligministeren]

der har tilsynet med dem, herunder også tilsynet med de årlige budgetfastsættelser.

Hr. Torben Lund kan ikke forstå, at der er opnået enighed mellem regeringen og Kommunernes Landsforening, men det kan jeg godt forstå, for dette er en model, der giver kommunerne fri mulighed for at tilgodese deres ældreboligbehov. Jeg vil gerne orientere om, at Kommunernes Landsforening har anmodet om, at denne lov kunne få virkning allerede fra 1. juli 1987 i stedet for 1. juli 1988. Jeg håber, det er muligt under udvalgsarbejdet at finde flertal for, at vi kan ændre ikrafttrædelsesdagen til den 1. juli 1987. Det viser noget om det kommunale ønske om, at denne ordning kan komme i gang.

Fru Ruth Olsen spurgte, hvordan kommunerne kunne vide, hvad der er inden for rammerne. Det har jeg i virkeligheden svaret på. Det er ikke en interessant oplysning for den enkelte kommune, for den enkelte kommune har fuld sikkerhed for, hvor meget det koster, uanset antallet af opførte ældreboliger.

Hr. Estrup kredser om det samme problem, nemlig hvordan man kan sikre sig, at der opføres et tilstrækkeligt antal ældreboliger. Dertil er kun at sige: hvem skulle have større interesse eller bedre viden om problemer med ældres boligforhold end de enkelte kommunalbestyrelser? Hvorfor er der en opfattelse af, at mennesker, der er valgt til Folketinget, har langt større viden og forståelse for ældres boligproblemer, end man har ude i landets 275 kommuner? Det er en nedvurdering af det kommunale selvstyre at tro, at man ikke dér har mindst lige så god viden og mindst lige så stort ønske om at løse problemerne. Det er det, man får mulighed for gennem denne ældreboliglov, hvor det er den enkelte kommunalbestyrelse, der selv lægger niveauet.

Der har igen lydt kritik af, at der ikke er et fast måltal for antallet af ældreboliger. Måltal i dette land er vel, at der er boliger nok, at der er boliger til alle, både unge og ældre. Det må nu engang være de ældre selv, der bestemmer, om de vil bo i en ældrebolig, eller om de vil blive boende i deres parcelhus, i deres lejlighed eller i deres andelsbolig. Som det rigtigt også er nævnt fra hr. Torben Lunds side, er det ønsket, at den ældre bor længst muligt i eget hjem, hvis det er det, der ønskes; det er altså efter eget ønske.

Hr. Estrup spørger, hvorfor pensionskasser ikke kan få lov at bygge ældreboliger. Det mener jeg ikke der er forbud mod at pensionskasser kan. Jeg mener da, der er frit slag, og jeg synes, det virkelig er en god idé, om pensionskasser byggede ældreboliger. Det er da mærkeligt, hvis man efterhånden får en opfattelse i Folketinget af, at der er forbud mod at bygge udlejningsboliger. Jeg vil gerne medgive, at Folketinget efterhånden har gjort det uinteressant og praktisk umuligt for nogen overhovedet at bygge udlejningsboliger for at hjælpe folk til at få tag over hovedet, men rent faktisk er der ingen lov, der forbyder nogen at opføre udlejningsejendomme – og slet ikke pensionskasser. Jeg synes, det ville være ganske glimrende at tilskynde pensionskasserne til også at bygge ældreegnede boliger.

Hr. Albrechtsen siger, det ikke er noget brugbart forslag, fordi der er et loft på 1.500 boliger. Jeg håber, det herfra er klart afvist, at der er tale om et loft på 1.500 boliger. Der er netop intet loft, og der er ingen begrænsning for den enkelte kommune. Når der spørges, hvad København dog skal gøre, må jeg svare, at Københavns Kommune selvfølgelig skal bygge ældreboliger. Hvorfor skulle de ikke det? De har nu muligheden for det som alle andre kommuner, og eftersom Københavns Kommune har problemer, når det gælder antallet af ældre i forhold til en normal befolknings sammensætning, kan de glæde sig over det solidariske element, at det er alle landets kommuner, der kommer til at bidrage til løsningen af Københavns Kommunes ældreboligproblem.

Men det hjælper jo ikke meget, hvis det er sådan, at man ikke er i stand til at opføre ældreboliger inden for de rammebeløb, som er afsat, og hr. Estrup var meget tvivlende over for, om det overhovedet var muligt. Her vil jeg gerne sige, at når det drejer sig om tæt-lav-formen, er det vores erfaring fra kollektivboligerne, at der ikke er nogen problemer med at overholde rammebeløbene.

Når vi taler om byggeri i højden og dermed igen kravet til elevatorer, så er det vanskeligt, men der er vel heller ingen, der siger, det skal være let. Det skal vel i virkeligheden være vanskeligt, også for entreprenørsiden; det skal ikke blot være en stor offentlig kasse, man kan give gode tilbud til i den forstand, at der kan være gode avancer. Det